

Praksisendring om gradering av tiltakspenger mot andre ytelser

17.4.2024 (2023/2738)

Saken gjelder Arbeids- og inkluderingsdepartementets og Arbeids- og velferdsdirektoratets avvikling av en tidligere praksis med å gradere tiltakspenger mot andre ytelser. Etter endringen fikk klager avslag på tiltakspenger istedenfor å få innvilget graderte tiltakspenger i kombinasjon med gradert uføretrygd.

Sivilombudet mente at arbeidsmarkedsloven § 13 ikke gav en rett til graderte tiltakspenger, selv om et av formålene bak lovbestemmelsen kunne tilsi det. Den tidligere praksisen med å gradere tiltakspenger mot andre ytelser hadde ikke tilstrekkelig forankring i loven, slik at endringen av praksisen kunne skje uten lovendring og ved departementets instruks til direktoratet.

Praksisendringen ble gjennomført på en måte som ikke tok hensyn til behovet for forutberegnelighet og innrettelse for mottakerne av tiltakspenger. Den tidligere praksisen var i liten grad klarlagt og undersøkt før den ble endret, mottakerne av tiltakspengene ble ikke informert om endringen, og endringen ble ikke fullstendig gjennomført i rundskrivet. Klager mottok ikke informasjon om praksisendringen da han på ny søkte om tiltakspenger, og praksisendringen ble ikke nevnt i førsteinstansens avslag.

Departementet og direktoratet ble bedt om å rette gjeldende rundskriv slik at det kommer frem at praksis er endret, samt bedre saksbehandlingen ved fremtidige praksisendringer.

Sakens bakgrunn

(1) A mottok fra februar 2012 uførepensjon med en uføregrad på 55 prosent, samtidig som han hadde noe arbeid. Fra sommeren 2022 ønsket han å arbeide opp mot 50 prosent. Nav fattet derfor vedtak 15. juni 2022 om at et privat firma skulle følge opp A som et såkalt arbeidsmarkedstiltak.

(2) Deltakere i arbeidsmarkedstiltak kan etter arbeidsmarkedsloven § 13 få tiltakspenger med en daglig sats. A fikk innvilget tiltakspenger fra NAV Tiltak Innlandet for perioden 27.

juni til 26. september 2022. Han har oppgitt at tiltakspengene ble gradert mot uføretrygden hans, altså at han mottok 45 prosent av full sats for tiltakspenger. Det fulgte av rundskrivet R76-13-02 at dette skulle gjøres.

(3) Etter utløpet av tiltakspengeperioden tok A kontakt med Nav om muligheten for å fortsette å motta tiltakspenger. Han fikk beskjed om at perioden var utløpt og at han måtte søke på nytt. Etter at A hadde søkt, fattet Nav vedtak 3. november 2022 hvor kravet ble avslått. Det ble vist til at A mottok uførepensjon og at dette utelukket tiltakspenger. Vedtaket ble påklaget.

(4) NAV Klageinstans sør fattet vedtak 5. juni 2023 om at de var enige i det tidligere vedtaket. Avslaget ble begrunnet med at Nav hadde endret praksis etter å ha blitt instruert av Arbeids- og inkluderingsdepartementet, slik at tiltakspenger ikke lenger skulle gis i kombinasjon med en annen ytelse.

(5) Praksisendringen var foranlediget av at Arbeids- og velferdsdirektoratet i november 2021 startet en dialog med Arbeids- og inkluderingsdepartementet om behovet for å avklare regelverket om tiltakspenger. Dialogen gjaldt i utgangspunktet kombinasjonen av tiltakspenger og ordinært arbeid.

(6) Ved direktoratets brev 16. desember 2021 ble departementet også gjort oppmerksom på at Nav hadde en langvarig praksis med å gradere tiltakspenger mot andre livsoppholdsytelser. Det ble på samme måte foreslått å gradere tiltakspenger også for lønn fra ordinært arbeid.

(7) Departementet påpekte i brev 18. februar 2022 at praksisen var i strid med loven og at den ikke kunne opprettholdes. Direktoratet endret rundskrivet i juni og informerte internt i Nav om endringen i september 2022. A ble ikke informert om praksisendringen i perioden han var i kontakt med Nav høsten 2022.

(8) A var uenig i måten Nav forsto reglene på etter praksisomleggingen, og klagde saken inn til Sivilombudet 13. juni 2023. Han mente at det ikke sto noe i reglene om at tiltakspenger ikke kunne gis gradert mot andre ytelser fra det offentlige.

Våre undersøkelser

(9) Vi undersøkte saken med Arbeids- og velferdsdirektoratet. I brev 26. september 2023 ba vi om en nærmere redegjørelse for den rettslige forståelsen av arbeidsmarkedsloven § 13. Vi ba om svar på hvor lenge praksisen med graderte tiltakspenger hadde pågått, hvilken rettslig betydning praksisen hadde, og om praksisen kunne endres ved instruks. Videre viste vi til rundskrivet til bestemmelsen som tilsynelatende var ufullstendig oppdatert etter praksisendringen, og ba om svar på hvorfor det fortsatt sto rett til «fulle livsoppholdsytelser» i rundskrivet.

(10) Direktoratet svarte i brev 12. oktober 2023. De mente at hverken ordlyden i arbeidsmarkedsloven § 13 eller andre rettskilder kunne forstås slik at tiltakspenger skulle graderes. I den tidligere regelen i den opphevede forskriften om arbeidsmarkedstiltak § 10-7, var tiltakspenger utelukket dersom den andre ytelsen helt eller delvis dekket samme formål, altså livsopphold. I lovforarbeidene til dagens regel ble det gjort klart at rettstilstanden skulle videreføres. Dersom gradering skulle være mulig, ville det ha vært nevnt. Reelle hensyn tilsa dessuten at ordningen skulle være enkel å administrere.

(11) Direktoratet visste ikke hvor lenge praksisen med gradering hadde pågått, men anslo at den hadde vart mellom ti til 20 år. Praksisen hadde uansett ikke noen rettslig betydning, da den ikke var forankret i loven. Den kunne derfor endres ved instruks fra departementet. Det var en feil at rundskrivet ikke hadde blitt tilstrekkelig oppdatert.

(12) Etter svaret fra direktoratet undersøkte vi saken med Arbeids- og inkluderingsdepartementet. I brev 17. januar 2024 ba vi om svar på den rettslige forståelsen av arbeidsmarkedsloven § 13, hvilken rettslig betydning praksisen hadde, og om praksisen kunne endres ved instruks. Vi ba også departementet om å redegjøre for hvilke vurderinger som ble gjort av omfanget av praksisen, og om instruksendringen oppfylte kravene til forsvarlig saksbehandling og god forvaltningsskikk.

(13) Departementet svarte i brev 8. februar 2024 at det ville være i strid med ordlyden i arbeidsmarkedsloven § 13 å gradere tiltakspenger. Etter lovforarbeidene skal tiltakspenger være subsidiære til andre ytelser. Dette kommer også fram i tiltakspengeforskriften § 7, hvor det er nevnt andre ytelser som tiltakspenger kan gis i kombinasjon med. Tiltakspengeordningen skal være enkel å administrere, og det ville ha vært gitt regler om gradering dersom dette var ment fra lovgiver. Departementet mente derfor at praksisen var lovstridig og kunne avvikles ved instruks.

(14) Departementet var ikke klar over praksisen før brevet fra direktoratet 16. desember 2021. Navs praksis ble lagt om ved endring av rundskrivet 16. juni 2022, uten at departementet var involvert i endringen.

Sivilombudets syn på saken

(15) Spørsmålet i saken er om departementet kunne instruere direktoratet om å endre praksis for gradering av tiltakspenger, eller om endring av praksis måtte skje i lov. Det er også et spørsmål om departementets og direktoratets saksbehandling ved praksisendringen var forsvarlig. Videre har Sivilombudet sett på om Nav i As tilfelle fulgte veiledningsplikten ved praksisomleggingen og gav en tilstrekkelig begrunnelse i avslagsvedtaket.

Betydningen av praksisen

(16) Det følger av flere dommer fra Høyesterett at en forvaltningspraksis vil ha vekt som rettskilde dersom praksisen har vart over lengre tid og har vært fast eller konsekvent, se blant annet Høyesteretts dom HR-2022-2433-A avsnitt 65. I tillegg er det krav om at praksisen har en forankring i loven, se dommen HR-2023-1148-A avsnitt 52. Dersom en langvarig og fast forvaltningspraksis ligger innenfor lovens ordlyd, vil det dermed kunne være etablert en rettslig bindende norm som kun kan endres ved lov, jf. førstnevnte dom avsnitt 69.

(17) Eckhoff/Smith skriver om betydningen av forvaltningspraksis at dersom «praksis er i strid med regelverket på området [...] er det klare utgangspunkt likevel at den rettsoppfatning som forvaltningspraksis bygger på, ikke er rettslig bindende». Samtidig vises det til at dersom regelverket åpner for mer enn én forsvarlig tolkning, kan det at «forvaltningen i praksis har bygget på én slik tolkning, tjene som argument for å akseptere denne tolkningen som den 'riktige'», se Forvaltningsrett 12. utgave, s. 40-41.

(18) Navs tidligere praksis med å gradere tiltakspenger mot andre ytelser har i alle tilfeller vart mellom ti og 20 år. Praksisen har dermed vært konsekvent og langvarig. Det avgjørende for om praksisen har blitt en rettslig bindende norm er da om den har tilstrekkelig forankring i loven.

(19) Det står i arbeidsmarkedsloven § 13 at «[d]eltakere i arbeidsmarkedstiltak kan få tiltakspenger dersom de ikke mottar lønn fra tiltaksarrangør eller har rett til å få dekket utgifter til livsopphold på annen måte», jf. første ledd. Etter ordlyden har en som deltar på et arbeidsmarkedstiltak ikke krav på tiltakspenger hvis den det gjelder også har krav på å få dekket andre utgifter til livsopphold. Ordlyden spesifiserer ikke om dette gjelder full eller delvis dekning.

(20) Før 2016 var tiltakspenger ikke regulert i loven. Fram til 2014 fulgte reguleringen av forskrift om arbeidsmarkedstiltak (FOR-2001-12-20-1544) § 10-7, som også gjaldt da praksisen oppstod. Det står der at «[t]iltaksdeltakere kan ikke motta [tiltakspenger] for samme periode som de mottar eller har mottatt ytelser [...], dersom ytelsene helt eller delvis dekker samme formål». Etter ordlyden falt krav om tiltakspenger bort dersom en annen ytelse delvis dekket samme formål. Formålet bak tiltakspenger var «å dekke utgifter til livsopphold», jf. § 10-1. Det var etter forskriften dermed klart at en annen ytelse som kun delvis dekket utgifter til livsopphold ville utelukke tiltakspenger.

(21) Fra 2014 fulgte reglene av tiltakspengeforskriften (FOR-2013-11-04-1286). I forarbeidene ble det uttalt at forskriften i hovedsak skulle være en videreføring av gjeldende regler, jf. høringsnotatet «Forslag om ny forskrift om stønader til dekning av utgifter knytt til å komme i eller å behalde arbeid, ny forskrift om tiltakspengar og enkelte andre endringer» punkt 4. Om forholdet til andre ytelser er det i § 7 i forskriften bestemt at det «gis ikke tiltakspenger for samme periode som tiltaksdeltakeren har rett til andre ytelser til livsopphold». Ordlyden skiller seg kun fra reglene i arbeidsmarkedsloven § 13 ved at det i

forskriften, som gjaldt før lovendringen, står «ytelser til livsopphold», istedenfor lovens uttrykk «utgifter til livsopphold».

(22) Selv om ordlyden i arbeidsmarkedsloven § 13 og tiltakspengeforskriften § 7 ikke er like tydelige som den tidligere arbeidsmarkedstiltaksforskriften § 10-7, kommer det likevel fram at den tidligere rettstilstanden skulle videreføres. Det innebærer at tiltakspenger er utelukket dersom man mottar en annen ytelse som delvis dekker samme formål.

(23) I tiltakspengeforskriften § 1 er det gjort et tillegg til det tidligere formålet om å dekke utgifter til livsopphold. Formålet er nå «å oppfordre til å delta på, og å sikre inntekt for deltakere i arbeidsmarkedstiltak». Tiltakspenger skal dermed også gi et incentiv til å delta på arbeidsmarkedstiltak. Videreføringen av den tidligere rettstilstanden innebærer imidlertid at det er tilstrekkelig at en annen ytelse delvis dekker utgifter til livsopphold for at tiltakspenger ikke skal kunne gis. For eksempel vil uføretrygd utelukke tiltakspenger.

(24) Som det følger av direktoratets brev 16. desember 2021, var det formålet om å oppfordre til å delta på arbeidsmarkedstiltak som begrunnet praksisen om å gradere tiltakspenger. Etter Sivilombudets syn vil gjeldende regulering etter praksisendringen neppe bidra til å realisere denne delen av formålet. Sivilombudet har merket seg at direktoratet etter praksisendringen har foreslått at sosialstønad skal kunne gis sammen med tiltakspenger. Forslaget vil kunne bidra til å styrke formålet om deltakelse på arbeidsmarkedstiltak, men i mer begrenset grad sammenlignet med situasjonen før praksisendringen.

(25) Oppsummert mener Sivilombudet at selv om ordlyden i arbeidsmarkedsloven § 13 ikke i seg selv utelukker en gradering av tiltakspenger, tilsier lovforarbeidene og den tidligere ordlyden at tiltakspenger ikke skal graderes. Siden praksisen med å gradere tiltakspenger ikke hadde tilstrekkelig forankring i loven, var den ikke etablert som rettslig bindende. Sivilombudet mener derfor at praksisen kunne endres ved instruks fra departementet og at en lovendring ikke var nødvendig.

Saksbehandlingen ved praksisendringen

(26) Det ble avklart gjennom departementets instruks i brev 18. februar 2022 at den tidligere praksisen ikke var i samsvar med loven. Selv om forvaltningen har en plikt til å bringe en ulovlig praksis i samsvar med loven, må saksbehandlingen ved praksisendringen følge visse krav.

(27) For instruks gjelder ikke forvaltningslovens spesielle saksbehandlingsregler om enkeltvedtak og forskrifter, se blant annet §§ 17, 37 og 38 om utredning, høring og kunngjøring. Reglene skal sikre at forvaltningens saksbehandling skal være forsvarlig og avgjørelsene forutberegnelige. For instruks og andre handlinger fra forvaltningen vil disse hensynene ivaretas gjennom det ulovfestede kravet om forsvarlig saksbehandling, jf. blant annet Høyesteretts dom i Rt. 2009 s. 1356 avsnitt 31.

(28) Sivilombudet har tidligere kritisert forvaltningen for ikke å ha tatt hensyn til en langvarig forvaltningspraksis før praksisen endres ved instruks, se uttalelsen SOM-2020-766. I uttalelsen er det under «Rettslig utgangspunkt» vist at kravet til forsvarlig saksbehandling tilsier at forvaltningen vurderer forhåndsvarsling eller en overgangsordning ved endring av en lang og konsekvent praksis som borgerne har innrettet seg etter. Dette av hensyn til forutberegnelighet og innrettelse.

(29) Sivilombudet mener at hensynene til forutberegnelighet og innrettelse gjør seg klart gjeldende også for praksisendringen for tiltakspenger. Praksisen hadde vart opp mot 20 år og gjaldt alle som mottok både tiltakspenger og en annen ytelse. For de som mottok graderte tiltakspenger fremsto det som klart nok at de hadde et slikt krav, og tiltakspengene var viktig for muligheten til å skaffe arbeid og privatøkonomien.

(30) Mer konkret tilsa hensynene til forutberegnelighet og innrettelse at den tidligere praksisen måtte være tilstrekkelig utredet og vurdert før praksisendringen. Dette på tilsvarende vis som utredningsplikten i forvaltningsloven §§ 17 og 37 for enkeltvedtak og forskrifter. Kravene til utredning hadde først og fremst betydning for å klarlegge og undersøke omfanget av praksisen og de som ble berørt av endringen, men også for departementets rettslige vurdering av praksisens betydning.

(31) Departementet og direktoratet har erkjent at de ikke visste hvor lenge praksisen pågikk, og at departementet ikke var klar over praksisen før de ved en tilfeldighet ble gjort oppmerksom på den i direktoratets brev 16. desember 2021. I tiden fram til departementets instruks i brevet 18. februar 2022 ble det, slik Sivilombudet forstår det, ikke foretatt ytterligere vurderinger av omfanget av praksisen eller hvilke konsekvenser praksisendringen ville ha. Slike vurderinger fremgår ikke av korrespondansen mellom direktoratet og departementet, og departementet har ikke svart direkte på Sivilombudets spørsmål om dette. Samlet gir dette et inntrykk av at omfang og varighet av den tidligere praksisen ikke var klarlagt og undersøkt før det ble gitt instruks om endring.

(32) Hensynene til forutberegnelighet og innrettelse tilsa videre at mottakerne av tiltakspengene burde fått, eller hatt mulighet til å skaffe seg, informasjon om praksisendringen. For enkeltvedtak og forskrifter er de samme hensynene ivaretatt gjennom kravene om forhåndsvarsling og kunngjøring i forvaltningsloven §§ 37 og 38.

(33) Det er ikke opplyst at mottakerne av tiltakspengene ble varslet om praksisendringen eller at de mottok annen informasjon om dette. Sivilombudet antar derfor at mottakerne først fikk vite om endringen i ulike avslagsvedtak fra Nav ved søknad om tiltakspenger. Mottakerne hadde da trolig allerede fått innvilget eller deltok på arbeidsmarkedstiltak med en forventning om å motta graderte tiltakspenger. For at mottakerne skulle kunne innrette seg, burde det ha vært gitt informasjon om praksisendringen.

(34) Mottakerne av tiltakspengene hadde heller ikke på egenhånd mulighet til å innrette seg ved å skaffe seg informasjon om hva de har krav på. Praksisendringen skulle som nevnt

skje ved endringen av rundskriv R76-13-02 16. juni 2022. Internt i Nav ble det likevel først informert om endringen 14. september 2022, se artikkelen «Rundskrivet om tiltakspenger er oppdatert». Det er dessuten slik at det etter endringen av rundskrivet fortsatt står om tiltakspengeforskriften § 7 at det er ved «fulle livsoppholdsytelser» at tiltakspenger ikke gis. Rundskrivet gir dermed uttrykk for at det kan gis graderte tiltakspenger som før praksisendringen. Nav har altså ikke endret rundskrivet fullstendig og slik at det er mulig for mottakerne av tiltakspenger å forstå hva de har krav på.

(35) Oppsummert mener Sivilombudet at departementet og direktoratet ved beslutning og gjennomføring av praksisendringen ikke tok tilstrekkelig hensyn til at endringen innebar en omlegging av en langvarig praksis, som var til ugunst for mottakerne av tiltakspengene. Den tidligere praksisen var i liten grad klarlagt og undersøkt før den ble endret, mottakerne ble ikke informert om endringen, og endringen ble ikke fullstendig gjennomført. Ved at hensynene til forutberegnelighet og innrettelse ikke ble ivaretatt var saksbehandlingen samlet sett ikke forsvarlig.

Klagers tilfelle

(36) Nav hadde som nevnt adgang til å endre praksis slik at A ikke lenger hadde krav på tiltakspenger. Siden Sivilombudet har kommet til at det ulovfestede kravet til forsvarlig saksbehandling ikke ble ivaretatt ved måten praksisendringen skjedde på, må også saksbehandlingen av As søknad om tiltakspenger ses nærmere på. Saksbehandlingen av As tilfelle vil kunne vise hvilken betydning det har hatt at det ikke ble tatt tilstrekkelig hensyn til forutberegnelighet og innrettelse ved praksisendringen.

(37) Forvaltningen har etter forvaltningsloven § 11 en generell veiledningsplikt, som skal sikre at den det gjelder skal kunne ivareta sine interesser på «best mulig måte». Veiledningsplikten er ikke ubegrenset, og skal tilpasses den enkeltes behov og forvaltningsorganets kapasitet. Når en sak er til behandling, skal forvaltningen av eget tiltak vurdere partens behov for veiledning, jf. andre ledd. Når «sakenes art» gir grunn til det, skal forvaltningsorganet veilede om blant annet «praksis» på saksområdet, jf. bokstav a. Etter lovbestemmelsen må det altså gjøres en vurdering av de konkrete forholdene i saken og partens behov for at forvaltningsorganet skal veilede om egen praksis. God forvaltningsskikk kan tilsi at det gis veiledning utover lovbestemmelsen.

(38) Den nye praksisen kom her som nevnt ikke klart fram av loven, og rundskrivet gav uttrykk for at det er ved fulle livsoppholdsytelser at det ikke gis tiltakspenger. Siden den tidligere praksisen hadde vært lang og konsekvent, og praksisendringen ikke ble varslet om, hadde A et behov for veiledning. Han hadde fått innvilget arbeidsmarkedstiltak før praksisendringen skjedde, og tiltakspenger for perioden fra slutten av juli til slutten av september. Ifølge klagen tok A kontakt med Nav, men han fikk ikke opplyst at praksis var endret. Han hadde derfor sterke forventinger om at han også for neste søknadsperiode ville

motta tiltakspenger. Tiltakspengene kunne være av betydning for om han ønsket å delta på arbeidsmarkedstiltaket.

(39) Sivilombudet har ikke spurt direktoratet om hvilken informasjon som eventuelt ble gitt om endringen da A tok kontakt. Sivilombudet vil generelt bemerke at det ved slike praksisendringer som et utgangspunkt bør gis informasjon, i alle fall når det tas kontakt med Nav om fortsatt rett til en ytelse som er berørt av praksisendringen. Veiledningen ville gitt A mulighet til å innrette seg, ivareta sine interesser og forstå hva han hadde krav på.

(40) Sivilombudet har også merket seg at praksisendringen heller ikke ble nevnt i Navs begrunnelse for avslaget. Etter forvaltningsloven § 25 skal begrunnelsen blant annet vise til «de regler vedtaket bygger på», jf. første ledd. Begrunnelsen skal tilpasses sakens art og de konkrete omstendighetene, jf. Høyesteretts dom HR-2017-2376-A avsnitt 48. Ved den nærmere vurderingen av om begrunnelsen som er gitt er tilstrekkelig, må det tas utgangspunkt i formålet om å forklare sakens utfall for parten, sml. Høyesteretts dom i Rt. 2008 s. 96 avsnitt 58. God forvaltningsskikk kan tilsi at det gis en grundigere begrunnelse.

(41) Nav Tiltak Innlandet avsto As søknad om tiltakspenger. I vedtaket er det vist til tiltakspengeforskriften § 7 og forklart at tiltakspenger ikke gis hvis man mottar en annen ytelse, også med gradering. Praksisendringen er ikke nevnt. Sivilombudet mener at praksisendringen burde ha vært nevnt, og at det ville gjort at A kunne forstå hvorfor han ikke lenger ville motta tiltakspenger. Tilsvarende er uttalt om en lignende sak i Sivilombudets uttalelse SOM-2019-1404. A måtte isteden klage på vedtaket og fikk først informasjon om praksisendringen i begrunnelsen fra klageinstansen. Når det ikke var mulig for A å forstå hvorfor han fikk avslag, kan det tyde på at begrunnelsen som ble gitt fra underinstansen ikke var tilstrekkelig.

(42) Oppsummert mener Sivilombudet at det kan virke som at Nav i sin saksbehandling ikke har tatt tilstrekkelig hensyn til As behov for forutberegnelighet og innrettelse etter at praksisendringen ble gjennomført. A ble ikke informert om praksisendringen, selv om han deltok på et arbeidsmarkedstiltak som tidligere hadde gitt han rett til tiltakspenger. Han ble heller ikke forklart i avslagsvedtaket hvorfor han ikke lenger kunne motta tiltakspenger. Forholdene er kritikkverdige, men vil ikke ha betydning for gyldigheten av vedtakene, jf. forvaltningsloven § 41.

Konklusjon

(43) Sivilombudet har kommet til at arbeidsmarkedsloven § 13 ikke gir en rett til graderte tiltakspenger. Den tidligere praksisen med å gradere tiltakspenger mot andre ytelser hadde ikke tilstrekkelig forankring i loven, slik at praksisen kunne endres ved departementets instruks til direktoratet. Sivilombudet mener likevel at formålet om deltakelse på arbeidsmarkedstiltak i mindre grad oppfylles etter praksisendringen.

(44) Praksisendringen ble gjennomført på en måte som ikke tok hensyn til behovet for forutberegnelighet og innrettelse for mottakerne av tiltakspengene. Den tidligere praksisen var i mindre grad klarlagt og undersøkt før den ble endret, mottakerne av tiltakspengene ble ikke informert om endringen, og endringen ble ikke fullstendig gjennomført i rundskrivet. For As tilfelle kan det virke som at Nav ikke gav tilstrekkelig veiledning og begrunnelse, da han ikke fikk informasjon om praksisendringen og han ikke ble forklart i avslagsvedtaket hvorfor han ikke lenger kunne motta tiltakspenger.

(45) Sivilombudet ber Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Arbeids- og velferdsdirektoratet om å rette gjeldende rundskriv slik at det kommer frem at praksis er endret, samt bedre saksbehandlingen ved fremtidige praksisendringer. Det er viktig at omfanget av praksisen klarlegges, at det gis tilstrekkelig informasjon til mottakerne av ytelsene, og at praksisendringen gjennomføres konsekvent ved blant annet oppdatering av rundskriv. Vi ber om tilbakemelding før 1. juli 2024.

17.4.2024 (2023/2738)